

Mano vardas Neitanas ir čia mano tiesa.
Elijas nužudė savo nuotaką, o aš vienintelis tai
mačiau. Jis teigia, kad tai tebuvo mano haliucinacijos,
bet, patikėkit manim, taip iš tiesų įvyko.
Mano pusbrolis virto žmogžudžiu.

Štai mes. Elijas ir aš – vienas priešais kitą su ginklais rankose, pasiruošę dėti tašką pačiam gyvenimui. Vyras priešais mane trisdešimt metų man buvo svarbiausias pasaulyje. Mes buvome geriausi draugai ir sąmokslininkai. Mes vieno kraujo. Jis vienintelis mano pusbrolis ir visada užėmė svarbią vietą mano gyvenime. Tai jam patikėdavau visas paslaptis. Buvau tikras, kad norėdamas mane apsaugoti jis padarytų bet ką. Nesuprantu, kaip viskas galėjo taip pasikeisti.

Dar nebuvo gimę, o mums jau buvo lemta būti kartu. Tarp mūsų trijų mėnesių skirtumas, ir jis nepraleidžia progos mane dėl to paerzinti. Mūsų motinos – identiškos dvynės, ir lauktis mūsų ėmė, žinoma, tuo pat metu, taip primesdamos mums visą gyvenimą trukti turinčią draugystę. Mūsų tėčiai taip pat geriausi draugai.

Lankėme tą pačią mokyklą ir, aišku, mokėmės toje pačioje klasėje, priklausėme tam pačiam draugų ratui ir rinkomės mokytis panašius dalykus. Vėliau kartu nuomojomės butą Leveno centre. Kai nekeliauju, šiame mieste gyvenu ir dabar.

Elijas buvo gabus teisei, o aš nenutuokiau, ko norėčiau siekti gyvenime, tad aklai sekiau jam iš paskos. Deja, šis kvailas sprendimas virto nesėkme: visi dalykai man atrodė per sunkūs, o egzaminai buvo tikra kankynė. Galiausiai stresas mane palaužė ir dar pasiglavau mononukleozę. Sveikata pasitaisė tik po šešių mėnesių, o kad atgaučiau pasitikėjimą savimi, prireikė dar daugiau laiko.

Tai Elijas išgydė mano palaužtą sielą. Jis buvo griežtas – pasakė, kad savigaila man netinka, ir, įgrūdęs fotoaparatai į rankas, liepė nešvaistyti talento, kuris ne kiekvienam duotas. Jis užregistravo mane mokytis dailės akademijoje, ją baigiau ir įgijau fotografijos bakalauro laipsnį.

Už karjerą ir gyvenimą esu skolingas jam. Jei nebūtų tada manęs pastūmėjęs, nežinau, kas iš manęs būtų šiandien. Dar besimokydamas patraukiau talentų žvalgo dėmesį. Jis supažindino mane su keliais garsiais mados fotografais, gavau gerą darbo pasiūlymą ir baigęs studijas pradėjau keliauti po pasaulį.

Elijas baigęs mokslus pateko į mainų programą ir išvyko į Vals-tijas mokytis Harvardo teisės universitete. Tuo metu retai besusi-siekdavome – abu buvome užsiėmę ir mūsų pastangos palaikyti ryšį išblėso, atitolome. Tada jam buvo pasiūlytas darbas Bostone ir jis grįžo namo per vasaros atostogas susitvarkyti dokumentų. Buvau grįžęs ir aš, tad vėl ėmėme bendrauti. Kai Elijui atėjo metas išvykti, nusprendžiau palydėti jį į Bostoną. Ten pavyko drauge ir uolomis palaipioti – tai mums abiem ypač patinkantis laisvalaikio užsiėmimas. Man išskrendant vėl buvome draugai.

Naudodamiesi socialiniais tinklais, mobiliosiomis progra-mėlėmis ir elektroniniu paštu šį kartą draugystę išsaugojome. Matėmės retai ir man jo trūko, bet atsigriebdavome per mano kasmetinę kelionę į Bostoną. Per šias atostogas dažniausiai lai-piodavome uolomis ir lankydavomės gamtos parkuose. Vis dėlto grįžęs namo jausdavau tuštumą. Ilgėjausi jo ir norėjau, kad būtų šalia visada.

Dabar Elijas – pasitikėjimu savimi trykštantis advokatas, kurį lydi sėkmė, kad ir kokios veiklos jis griebiasi. Jis iš tų žmonių, kurie sprendimus priima žaibišku greičiu ir nesižvalgo per petį – jokios širdgėlos ar gailėjimosi dėl neišnaudotų galimybių. Karjerą jis daro kaip skriejanti raketa, nesibaido iššūkių ir be pastangų į savo pusę patraukia tiek moteris, tiek vyrus. Jis nepalenkiamas

kaip plienas, kai reikia, bet švelnus tiems keliems žmonėms, kurie jį tikrai pažįsta. Kai dalinuosi dvejonėmis, jo balse dažnai girdžiu susierzinimą, lyg veltui švaistyčiau savo ir jo laiką. Jo tvirtybė padeda man nepasiduoti baimei patirti nesėkmę.

Visus šiuos metus buvau tikras, kad aš jam tiek pat svarbus, kiek ir jis man, kad galėčiau patikėti jam savo gyvybę ir jis niekada neleistų man mirti, kad jis negali padaryti nieko blogo. Buvau tikras, kad jis vis dar tas pats žmogus, kuriuo žavėjausi visus šiuos metus. Bet tada susidūrėme su mirtimi ir šis svajonių burbulas sprogo. Kaip įmanoma šitaip apsirikti dėl žmogaus, kuris tau artimiausias pasaulyje?

Dabar stovime vienas priešais kitą surėmę ginklus tiesiogine šių žodžių prasme – laikome vienas į kitą atkišę peilius. Užtektų vieno lemtingo grybštelėjimo, vieno neatsargaus judesio, ir vienas iš mūsų galėtų mirti. Štai iki ko priėjome.

Tokio pusbrolio veido matyti dar neteko. Tai neaprėpiamas sielvartas paliko žymes ir pakeitė jo gražų veidą. Tik gerai nežinau, dėl ko jis sielvartauja – dėl Natali ar dėl manęs. Jo balsas virpa.

– Neitanai, dabar padėsiu peilį ir mudu pagaliau pasišnekėsime, gerai? Tai beprotybė. Juk supranti, kad tai beprotybė?

Balsas išduoda, kad patyrė didelį sukrėtimą. Jaučiuosi taip pat – palūžęs. Jis laikosi savo žodžio ir padeda peilį ant stalviršio sau už nugaros. Kitomis aplinkybėmis nebūčiau juo abejojęs nė akimirkos, bet padėtis, į kurią pakliuvome, visai nenormali. Kovodamas su instinktu paklusti valdingam jo balso tonui, nes paprastai taip ir daryčiau, laisvos rankos nagus suleidžiu giliai į delną. Skausmas grąžina budrumą, kurio reikia, kad

nepasiduočiau. Dar stipriau įsikimbu į aštraus, rūgščiais obuoliais atsiduodančio peilio rankeną.

– Einu prie tavęs, Neitanai. Lik, kur esi.

Žengdamas iš už stalo Elijas atkiša į priekį delnus. Jis eina tvirtu žingsniu ir mane suima baimė. Jei dabar mesiuosi į priekį, tikrai pataikysiu jam į krūtinę, pilvą, ranką arba delną. To gali užtekti, kad išsigelbėčiau ir užkirsčiau kelią grėsmei, bet ar tikrai to noriu?

– Paleisk tą peilį, Neitanai. Prašau.

Mano ranka jam paklūsta, drebantys pirštai paleidžia peilį ir jis krenta ant stalo. Karštligiškai bandau jį vėl sugriebti, bet Elijas pastoja man kelią ir nustumia peilį, kad jo nebepasiekčiau. Dabar jis ant žemės. Žengęs kelis žingsnius Elijas atsiduria šalia manęs ir tvirtai suima už pečių. Dar niekada nemačiau, kad jis atrodytų toks susitvardęs ir bejausmis, lyg būtų pats Spokas².

Adrenalinas atslūgsta ir pasijuntu kaip balionas, iš kurio buvo išleistas visas oras – lyg iš manęs būtų likusi tik guma. Bejėgis kaip naujagimis šunelis atsiremiu į stalą ir daugiau nebemėginu išsigelbėti. Nesuprantu kodėl, bet jaučiuosi atsipalaidavęs ir nebijantis mirti, ir dėl to tikrai ramiau. Jei mano gyvenimui lemta baigtis, renkuosi mirti nuo rankos vyro, su kuriuo užaugau.

Drąsiai pakėlęs galvą imu jį provokuoti:

– Ko lauki? Nagi, Elijau. Užbaik viską. Ar ne to norėjai? Aš pasiruošęs.

Tada Elijas pakelia nukritusį peilį.

² Serialo *Star Trek* personažas (angl. *Spock*), nuožmiai atrodantis dėl smarkiai į viršų pakeltų antakių.

Mano vardas Elijas ir čia mano tiesa.
Mačiau, kaip žuvo mano nuotaka, ir
nieko negalėjau padaryti.
Neitanas teigia, kad tai aš ją nustūmiau, bet
patikėkit manim, tikrai to nedariau.
Kad ir ką jis sakytų, nesu kaltas dėl jos mirties.

Neitanas stovi priešais mane atkišęs peilį, pasirengęs nutraukti mūsų visą gyvenimą trunkančią draugystę ir mus siejantį kraujo ryšį. Mes pusbroliai, daugiau savo kartos giminių neturime, tačiau dabar jam tai nėra motais – jis trokšta mano mirties. Šito tikrai nesitikėjau, kad ir kas tarp mūsų būtų nutikę.

Bandau suprasti, kada mūsų santykiai taip pasikeitė. Matyt, visas prasidėjo daug anksčiau, tik aš nepastebėjau. Niekada nemačiau, kad jis į mane žiūrės taip, kaip žiūri dabar – pavydo, pykčio ir neapykantos kupinu žvilgsniu.

Nesutarimų tarp mūsų tikrai pasitaikydavo, bet jie niekada nebuvo tokie rimti, kad pagrįstų šį neracionalų jo elgesį. Jei susiginčydavome, visada greitai išsiaiškindavome, nes buvome artimi, veikiau broliai nei pusbroliai. Mūsų dvynės mamos mus leido į tą pačią mokyklą. Aš visada buvau tas, kuris vadovavo, o jis sekė man iš paskos kaip klusnus šunelis.

Kai nieko nebūdavo šalia, jis virsdavo kitu vaiku, visai nepanašiu į tą, kuriuo paprastai apsimesdavo. Mėgdavo prisigalvoti visokių išdaigų, o įgyvendindavau jas aš, nes pats nedrįsdavo. Noriai pasiduodavau jo išbandymams, nes buvo išradingi ir pats tokių niekaip nebūčiau sugalvojęs. Lyderystė man visada buvo įgimta, niekad nesukdavau galvos, ką apie mane kas pagalvos, tad lengvai pasiryždavau bet kam.

Neitanas nežinojo, ką nori veikti gyvenime, todėl mokykloje jam buvo nelengva ir tai virto didele problema.

Jo sprendimas studijuoti su manimi teisę Levene, kad tik galėtų būti šalia, nebuvo toks sėkmingas, kaip tikėjosi. Studentas iš jo buvo nekoks, nes teisė jo visai nedomino. Jis dievino

fotografiją ir laipiojimą uolomis, bet jo tėvas visada sakydavo, kad iš šių kvailių pomėgių duonai neužsidirbsi, nors laiptoti jį pats ir išmokė.

Susierzinau, kad į Leveną reikėjo važiuoti kartu su juo. Teise domėjausi nuo vaikystės. Pamenu, kaip neatsitraukdavau nuo televizijos serialų apie advokatus. O jam teisė buvo nė motais. Pirmuosius metus Levene jis praleido nuolat kęsdamas nerimo priepuolius, nes ši sritis jam buvo tiesiog neįkandama. Vėliau tie priepuoliai virto visišku emociniu išsekimu.

Turiu pripažinti, kad anuomet daug laiko jam neskyriau, nes norėjau mėgautis gyvenimu. Kai padėtis tapo išties prasta, ilgai kalbėjausi su Neitano tėvais ir galiausiai pavyko įtikinti jo tėvą, kad leistų pabandyti jam eiti kūrybiškesniu keliu. Iš savo santaupų specializuotoje fotografijos parduotuvėje nupirkau geriausią fotoaparata ir įbrukau Neitanui į rankas. Jis dar bandė priešintis, bet jau buvau jį užregistravęs studijuoti fotografijos dailės akademijoje Briuselyje. Ten jis iškart pasijuto savo vietoje, atrado savo pašaukimą. Pamažu abu ėmėme gyventi savo atskirus gyvenimus, tačiau jo poreikis laikytis manęs įsitvėrus niekur nedingo.

Mes likome geriausi draugai, bet kartu sąmoningai bandžiau nuo jo atsiriboti. Turėjau planą kraustyti į JAV, bet jam nieko nepasakojau. Buvau priimtas į Harvardo teisės universiteto mainų programą, taigi turėjau galimybę metus studijuoti Bostone.

Neitanas šią naujieną priėmė geriau, nei tikėjausi. Baigęs studijas jis gavo puikų darbo pasiūlymą, tapo žinomo mados fotografo asistentu ir ėmė keliauti po pasaulį. Regis, dabar abu buvome pasirengę žengti kitą žingsnį, toli vienas nuo kito.

Metai Bostone buvo labai geri. Praktiką atlikau miesto centre, prestižinėje advokatų kontoroje „Spencer & Knowles“, ir vos baigęs studijas gavau pasiūlymą likti joje dirbti. Mano svajonės pagaliau pildėsi. Vasarai parsukridau namo susitvarkyti dokumentų – leidimo dirbti ir žaliosios kortos. Išlaidas padengė biuras. Neitanas taip pat buvo grįžęs namo, nes turėjo laisvą mėnesį tarp dviejų tarptautinių užsakymų. Taigi kartu praleidome daug laiko, kaip vaikystėje.

Per metus, kuriuos pragyvenau Bostone, Neitanas pasikeitė. Jis atrado savo aistrą ir atrodė laimingas. Vėl suartėjome, o jo poreikis laikytis manęs įsitvėrus, laimei, atslūgo. Rugpjūčio viduryje Neitanas su manimi skrido į Bostoną mėnesį paatostogauti prieš man pradėdant dirbti. Jis padėjo man įsirengti advokatų kontoros išnuomotą butą, tačiau radome laiko ir uolomis palaipioti. Bostono apylinkės tam ištis tinkamos – gamta čia nuostabi, o keliuose parkuose sąlygos laipioti itin geros. Paskui jis grįžo namo, tačiau iš anksto suplanavome kitą jo apsilankymą. Paskui noriai palaikėme ryšį naudodamiesi socialiniais tinklais ir mobiliosiomis programėlėmis. Susisiekdavome bene kasdien, ir abu buvome tuo patenkinti. Jis ir toliau buvo svarbiausias žmogus mano gyvenime.

Paskui matydavomės keletą kartų per metus. Reguliariai skrisdavau pas jį į Briuselį, o jis mane aplankydavo, kai turėdavo laiko tarp užsakymų. Galiausiai jis ėmė dirbti pats sau, jo karjera suklestėjo ir jis pradėjo derinti mados ir gamtos fotografiją. Jo svajonės ištis išsipildė, kai gavo „National Geographic“ užsakymą. Jis vis sakydavo, kad mada apmoka jo sąskaitas, bet gamta jį daro laimingą.

Aš irgi greitai dariau karjerą: kasmet pakildavau po laiptelį ir galiausiai tapau „Spencer & Knowles“ vyresniuoju partneriu

Harbortaune, dabartiniuose savo namuose. Ėjau prestižines pareigas ir jaučiausi taip, lyg geriau gyvenimas klostytis negalėtų.

Metams bėgant mudu su Neitanu išlikome artimi. Maniau, kad taip bus visada. Bet šiandien viskas pasikeitė.

Stoviu priešais žmogų, kurio nebeatpažįstu, kuris mano geriausią draugą primena gal tik iš tolo. Jis žiūri į mane laukiniu žvilgsniu, tarsi būčiau nusikaltėlis, nors nieko blogo nepadariau. Rankoje tvirtai sugniaužęs laiko peilį.

Iš paskutiniųjų stengiuosi išlikti ramus. Jei nepavyks susitvarkyti, nebesuvaldysiu padėties. Pastarąsias kelias valandas į baisius šiandienos įvykius bandžiau žiūrėti analitiškai – tai visada padėdavo tinkamai atlikti savo darbą, net patekus į pavojingas situacijas. Tik šį kartą susidūriau ne su pakvaišusiu klientu ar arogantišku, turtingu verslininku, reikalaujančiu neįmanomo, – Neitanas yra mano kūnas ir kraujas, ir jis visiškai praradęs sveiką nuovoką.

– Neitanai, dabar padėsiu peilį ir mudu pagaliau pasišnekėsime, gerai? – tariau ramiu balsu. – Tai beprotybė. Juk supranti, kad tai beprotybė?

Užpultas buvau tik kartą gyvenime, o mane užpuolęs vyras atrodė taip, kaip šią akimirką atrodo mano pusbrolis. Jis taip pat šnekėjo nesąmones ir mano gyvybė tada kabojo ant plauko. Neleisiu tam nerimui, kurį tada patyriau, grįžti į mano gyvenimą. Neitanas nieko neatsako, tik žiūri į mane sutrikęs. Apsisuku ir padedu peilį ant stalviršio už savęs. Imu iš lėto eiti prie jo iškėlęs rankas, rodydamas, jog neketinu imtis jokių veiksmų. Išmokau to saviginos pamokose.

– Einu prie tavęs, Neitanai. Lik, kur esi.

Toliau einu artyn, nors kol kas jis nepratarė nė žodžio. Jei staiga mestųsi į priekį, galėtų mane sunkiai sužaloti.

– Padėk peilį, Neitanai. Prašau.

Mano nuostabai, jis padaro tai, ko prašau. Peilis su trenksmu krinta ant stalviršio, bet jau kitą akimirką Neitanas karštligiškai mėgina jį vėl sugriebti, lyg būtų susivokęs, kad padarė kvailystę, tačiau spėju peilį nustumti ir jis atsiduria ant žemės. Sugriebiu Neitaną, pirštais smarkiai suspaudžiu jo pečius ir tikiuosi, kad priversiu atsitokėti, o jis ima ir suglemba mano rankose, pakimba visu svoriu. Jei būčiau nelaikęs, būtų griuvęs ant žemės.

Man palengvėja, imu manyti, kad gal blogiausia jau praeity, bet tada jis pasisuka į mane ir jo veide vėl regiu tą patį šaltą ir kaltinantį žvilgsnį, kurį teko kęsti visą vakarą.

– Ko lauki? Nagi, Elijau. Užbaik viską. Ar ne to norėjai? Aš pasiruošęs.

Paleidžiu jį ir pakeliu nukritusį peilį.